

KIELI

Kielen avulla ihminen viestii lähimmäisensä kanssa ja ilmaisee Jumalalle sydämensä tunteet. Sen käyttömahdollisuuden menettäminen voi olla jumalallinen rangaistus (Luuk. 1:20; Ps. 137:6); puhekyvyn palauttaminen mykille on messiaaninen teko (Jes. 35:6; Mark. 7:33–37), jonka ansiosta he voivat laulaa ylistystä Jumalalle (Luuk. 1:64).

1. Kielen hyvä ja huono käyttö.. Kuolema ja elämä ovat kielen vallassa (Sananl. 18:21). Tämä maailmankirjallisuuden vanha teema saa vastakaikua viisaukskirjallisuudessa (Sananl., Ps., Sir.), aina Jaakobiin asti: ”Sen avulla me siunaamme Herraa ja Isää, ja sen avulla kiroamme ihmisiä, jotka on luotu Jumalan kuvaksi” (Jaak. 3:2–12). Tällainen on turmeltunut kieli: siitä lähtevät valhe, petos, kaksinaamaisuus, panettelu ja parjaus (Ps. 10:7; Sir. 51:2–6). Se on käärmä (Ps. 140:4), teroitettu partaveitsi (Ps. 52:4), terävä miekka (Ps. 57:5), murhaava nuoli (Jer. 9:7; Jer. 18:18). Mutta pettyneeseen toteamukseen ”Kuka ei ole koskaan tehnyt syntiä kielellään?” (Sir. 19:16) vastaa toive: ”Onnellinen se, joka ei ole koskaan tehnyt syntiä kielellään!” (Sir. 25:8). Siksi toivotaan, ettei Jahven päivänä valittujen jäännöksen keskuudessa ole enää ”petollista kieltä” (Sef. 3:13).

Tämä toivo ei ole turha sana, sillä jo nyt voidaan kuvailla vanhurskaan kieltä. Se on puhdasta hopeaa (Sananl. 10:20); se ylistää vanhurskautta ja julistaa Jumalan ylistystä (Ps. 35:28; Ps. 45:2); se tunnustaa hänen yleismaailmallisen valtansa (Jes. 45:24). Lopuksi kieli, kuten huuletkin, paljastaa ihmisen sydämen: tekojen tulee vastata hänen sanojaan: ”Älkäämme rakastako sanoin ja puheessa, vaan teoin ja totuudessa” (1. Joh. 3:18; vrt. Jaak. 1:26).

2. Kielten moninaisuus.. Maailmankaikkeuden kansat ovat ”kaikkikielisiä”. Tällä konkreettisella ilmauksella Raamattu tarkoittaa kulttuurien moninaisuutta. Se ei ilmaise ainoastaan ihmissuvun älyllistä rikkautta. Se aiheuttaa ihmisten välille ymmärtämättömyyttä ja on osa synnin salaisuutta; Baabelin torni (1. Moos. 11) viittaa sen uskonnolliseen merkitykseen: ihmisten pyhinhäväistysellinen ylpeys, kun he rakentavat kaupunkiaan ilman Jumalaa, tuotti kielten sekoittumisen. Helluntain tapahtumassa (Ap. t. 2:1–13) ihmisten välinen hajaannus voitetaan: Pyhä Henki jakautuu tulisina kielinä apostolien ylle, niin että evankeliumi kuullaan kaikkien kansojen kielillä. Näin ihmiset sovitetaan yhteen Hengen yhdistämällä kielellä, joka on rakkaus. Kielillä puhumisen armolahja oli apostoleilla sekä eräs rukouksen muoto, jossa Jumalaa ylistettiin haltioituneesti (Ap. t. 2:4; Ap. t. 10:46), että eräs profetian muoto, jossa ihmisille julistettiin Jumalan suuria tekoja (Ap. t. 2:6). Säädellössään tämän armolahjan käyttöä Kirkossa Paavali ylistää ensin mainittua muotoa mutta sanoo suosivansa jälkimmäistä, koska siitä on hyötyä kaikille (1. Kor. 14:5). Helluntain tapahtumat osoittavat, että Kirkko on syntymästään saakka katolinen: se puhuttelee kaikkikielisiä ihmisiä ja kokoaa heidät ylistämään yhdessä Jumalan suuria tekoja (vrt. Jes. 66:18; Ilm. 5:9; Ilm. 7:9 ff.). Näin jokainen kieli tunnustaa, että Jeesus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi (Fil. 2:11).

PdS

Katso myös: → Baabel ja Babylon 1 — charismes — hebreu — Huulet — mensonge — nations AT I 2, III 2; NT II 1 a — Ihmisen sana — Helluntai II 1,2 d — Kansa A II 5; B II 5; C II — silence